

RECHTBANK ARNHEM

Sector bestuursrecht

Registratienummer: AWB06/4812

Uitspraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in het geding tussen:

[eiser], eiser,
wonende te [woonplaats], vertegenwoordigd door mr. M.C. Frissart-Kallenbach,

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

1. Aanduiding bestreden besluit

Besluit van verweerder van 16 augustus 2006, uitgereikt door UWV te Arnhem.

2. Procesverloop

Bij besluit van 25 oktober 2005 heeft verweerder aan eiser medegedeeld dat zijn uitkering inzake de Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) die op dat moment werd berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%, per 14 december 2005 wordt ingetrokken, omdat hij met ingang van 13 oktober 2005 voor minder dan 15% arbeidsongeschikt wordt geacht.

Bij het in rubriek 1 aangeduide besluit heeft verweerder het ingediende bezwaar ongegrond verklaard en het eerder genoemde besluit gehandhaafd.

Tegen dit besluit is beroep ingesteld en door verweerder is een verweerschrift ingediend. Naar deze en de overige door partijen ingebrachte stukken wordt hier kortheidshalve verwezen.

Het beroep is behandeld ter zitting van de rechtbank van 5 juni 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. M.C. Frissart-Kallenbach. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. S. Croes, werkzaam bij UWV Arnhem.

3. Overwegingen

Arbeidsongeschikt in de zin van de WAO is, kort weergegeven, degene die op medische gronden naar objectieve maatstaven gemeten niet in staat is om met algemeen geaccepteerde arbeid meer dan 85% te verdienen van het inkomen dat een met hem of haar wat betreft opleiding en arbeidservaring vergelijkbare gezonde persoon (de maatman) kan verwerven.

Eerst dient te worden vastgesteld welke medische beperkingen betrokkene heeft en welke algemeen geaccepteerde arbeid betrokkene, rekening houdend met die beperkingen, kan verrichten. Om de mate van arbeidsongeschiktheid te bepalen moet vervolgens een

vergelijking worden gemaakt tussen het inkomen dat de betrokkene met algemeen geaccepteerde arbeid kan verdienen en het maatgevende inkomen.

In artikel 2, eerste lid, van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Stb. 2000, 307, hierna: het Schattingsbesluit) is bepaald dat de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling is gebaseerd op een verzekeringsgeneeskundig en een arbeidsdeskundig onderzoek.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van het Schattingsbesluit strekt het verzekeringsgeneeskundig onderzoek ertoe vast te stellen of betrokkene ten gevolge van ziekte, gebrek, zwangerschap of bevalling ongeschikt is tot werken. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van het Schattingsbesluit onderzoekt de verzekeringsarts daarbij of bij betrokkene sprake is van vermindering of verlies van lichamelijke of psychische structuur of functie, die vermindering of verlies van normale gedragingen en activiteiten en van normale sociale rolvervulling tot gevolg heeft. Ingevolge artikel 3, derde lid, van het Schattingsbesluit stelt de verzekeringsarts vast welke beperkingen betrokkene in zijn functioneren in arbeid ondervindt ten gevolge van het verlies of vermindering van vermogens, bedoeld in het tweede lid, alsmede in welke mate betrokkene belastbaar is voor arbeid.

In artikel 4 van het Schattingsbesluit zijn de kwaliteitseisen die aan het verzekeringsgeneeskundig onderzoek worden gesteld opgenomen.

Eiser heeft onder meer aangevoerd dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek waarop het primaire besluit is gegrond, niet is uitgevoerd door een geregistreerd verzekeringsarts en dat dit ook geldt voor het verzekeringsgeneeskundig onderzoek dat na bezwaar is uitgevoerd. Volgens eiser moet daarom het bestreden besluit worden vernietigd. Volgens verweerder volgt uit de uitspraak van de CRvB van 28 juli 2006, USZ 2005/257 dat een bedrijfsarts en een verzekeringsarts in opleiding de inhoudelijke medische verzekeringsgeneeskundige beoordeling mogen doen zonder dat hun rapportages worden mede ondertekend door een (staf)verzekeringsarts. Volgens verweerder brengt het enkele feit dat Van der Schaaf en Rombout op het moment ten tijde van hun beoordeling van eiser niet de registratie hadden van respectievelijk verzekeringsarts en bezwaarverzekeringsarts niet mee dat hun rapportages bij voorbaat ter zijde moeten worden gesteld, maar is dit afhankelijk van de inhoud daarvan.

De rechtbank overweegt als volgt. Op grond van artikel 3:2 van de Awb dient een medisch oordeel inzake de beperkingen van een verzekerde op een volledig en zorgvuldig verzekeringsgeneeskundig onderzoek dient te zijn gebaseerd. Het primaire verzekeringsgeneeskundig onderzoek is verricht door Tj. van der Schaaf. Volgens verweerder is Van der Schaaf geregistreerd bedrijfsarts. Niet in geschil is dat Van der Schaaf ten tijde van het onderzoek niet was geregistreerd als verzekeringsarts. Gelet op de jurisprudentie van de CRvB (zie onder meer CRvB van 18 juli 2007, LJN: BA9904) is het niet zo dat een verzekeringsgeneeskundig onderzoek als bedoeld in de artikelen 2, 3 en 4 van het Schattingsbesluit niet kan worden uitgevoerd door een andere arts dan een geregistreerd verzekeringsarts, maar kan aan een onderzoek door een niet als verzekeringsarts geregistreerde arts niet dezelfde waarde worden toegekend als aan een onderzoek door een geregistreerde arts, maar moet zolang geen registratie heeft plaatsgevonden de kwaliteit van het onderzoek anderszins gewaarborgd worden.

Verweerder heeft in dit verband naar voren gebracht dat Van der Schaaf sinds twee jaar werkzaam is bij verweerder en dat hij zijn werkzaamheden uitvoert onder supervisie van een stafverzekeringsarts, dat in de beginfase ieder rapport wordt gecontroleerd op kwaliteit en dat externe artsen als Van der Schaaf interne kwaliteitscontroles ondergaan en dat externe

kwaliteitscontroles worden uitgevoerd door Client First. Naar het oordeel van de rechtbank is dit niet voldoende om de vereiste kwaliteit te waarborgen. Het rapport van Van der Schaaf is niet mede-ondertekend door een geregistreerde verzekeringsarts en ook overigens is niet aannemelijk geworden dat een geregistreerd verzekeringsarts bij het primaire verzekeringsgeneeskundig onderzoek betrokken is geweest.

Een dergelijk gebrek kan in de bezwaarfase worden hersteld. Dat is hier niet gebeurd. In de bezwaarfase is het verzekeringsgeneeskundig onderzoek uitgevoerd door R. Rombout. Niet in geschil is dat Rombout ten tijde van het opmaken van zijn rapportages van 30 juni 2006 en 22 december 2006 evenmin een geregistreerd (bezwaar)verzekeringsarts was. De rechtbank heeft geen reden om aan te nemen dat bij het onderzoek van Rombout in de bezwaarfase een geregistreerd (bezwaar)verzekeringsarts betrokken was. Het bestreden besluit berust derhalve op een onzorgvuldig medisch onderzoek. Hieraan doet niet af, dat, zoals verweerder heeft gesteld, eiser in bezwaar medische informatie heeft ingebracht die door Rombout is meegewogen. Hieraan doet evenmin af dat, zoals verweerder ter zitting heeft gesteld, Rombout inmiddels wel als bezwaarverzekeringsarts is geregistreerd. Weliswaar heeft Rombout in die hoedanigheid op 2 april 2007 nogmaals verslag gedaan, maar dat verslag behelst niet meer dan een beoordeling van een door eiser overgelegde brief van neuroloog A.C. Kappelle en diens assistent B. Jacobs in het licht van de vastgestelde belastbaarheid. Het bestreden besluit moet daarom wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb moet worden vernietigd.

Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond dient te worden verklaard. De overige grieven van eiser behoeven daarom geen bespreking meer. Verweerder zal, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, een nieuwe beslissing op bezwaar moeten nemen.

Schadevergoeding

Eiser heeft in de eerste plaats verzocht om verweerder te veroordelen tot vergoeding van de wettelijke rente in verband met ten onrechte niet genoten uitkeringen. Nu in dit geding niet is vast komen te staan dat het besluit van verweerder om de uitkering van eiser per 14 mei 2005 in te trekken inhoudelijk onjuist is, komt dit verzoek niet voor toewijzing in aanmerking.

Eiser heeft voorts, onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 6 EVRM, verzocht om verweerder te veroordelen tot vergoeding van immateriële schade die eiser heeft geleden doordat door verweerder niet tijdig op het bezwaar is beslist. Eiser wijst er in dit verband op dat het primaire besluit is genomen op 25 augustus 2005 en dat eerst op 16 augustus 2006 op het bezwaar is beslist.

Volgens vaste jurisprudentie vangt de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM aan op het moment dat er – op zijn minst – een standpunt van het bestuursorgaan ligt, waarvan duidelijk is dat de betrokkene dit wil aanvechten. Doorgaans zal dit zijn op het moment waarop een bezwaarschrift wordt ingediend tegen het primaire besluit of tegen het uitblijven daarvan (vergelijk CRvB 4 november 2005, LJN AU5643). De rechtbank ziet geen redenen om hiervan in dit geval af te wijken. Eiser heeft daartoe niets aangevoerd. Ook anderszins is daarvan niet gebleken. Daarom moet ervan worden uitgegaan dat de redelijke termijn in het onderhavige geval is gaan lopen op de datum waarop het bezwaarschrift bij verweerder is ingediend. Uit het stempel van ontvangst dat daarop staat vermeld, blijkt dat die datum 2 november 2005 was.

Voor de beantwoording van de vraag of er aanleiding is om verweerder te veroordelen tot vergoeding van immateriële schade wegens het overschrijden van de beslistermijn op bezwaar, moet eerst worden nagegaan of de totale duur van de procedure van dien aard is dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM is overschreden. Eerst wanneer daarvan sprake is, kan worden toegekomen aan de vraag of de overschrijding een gevolg is van een niet-verontschuldigebare traagheid van besluitvorming door het bestuursorgaan en, zo ja, of er termen aanwezig zijn om eiseres voor het bestuurlijk aandeel in de termijnoverschrijding een compensatie te verlenen. Tussen de hiervoor genoemde datum waarop eiser bezwaar heeft gemaakt, te weten 2 november 2005 en de datum waarop deze uitspraak is gedaan, is nog geen twee jaar verstreken. Naar het oordeel van de rechtbank is hiermee de redelijke termijn van artikel 6 EVRM niet overschreden. Het verzoek om verweerder te veroordelen tot vergoeding van schade, komt daarom niet voor toewijzing in aanmerking.

Proceskosten

De rechtbank acht wel termen aanwezig over te gaan tot een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb.

Eiser heeft in verzoekt om verweerder te veroordelen tot vergoeding van de kosten voor de behandeling van het bezwaar. Ingevolge artikel 8:75 Awb juncto 7:15 Awb is voor de toewijzing van dat verzoek nodig dat het bestreden besluit wordt herroepen. Daarvan is hier geen sprake. Het verzoek komt daarom niet voor toewijzing in aanmerking.

Wel acht de rechtbank termen aanwezig om verweerder met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten hebben betrekking op door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand en worden begroot op €644,- (1 punt voor het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting). Niet aannemelijk is geworden dat eiseres andere kosten heeft gemaakt die voor vergoeding in aanmerking komen.

De genoemde kosten dienen, aangezien verzoeker met een toevoeging ingevolge de Wet op de rechtsbijstand heeft geprocedeerd, ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb te worden voldaan door betaling aan de griffier van deze rechtbank.

Het hiervoor overwogene leidt de rechtbank, mede gelet op artikel 8:74 van de Awb, tot de volgende beslissing.

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen;
- wijst het verzoek om een schadevergoeding af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoeker ten bedrage van €644 en wijst het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen aan als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden;
- bepaalt dat de betaling van dit bedrag wordt gedaan op bankrekening 1923.25.752 ten name van DS 533 arrondissement Arnhem, onder vermelding van het registratienummer 06/4812 en

- gelast dat het UWV aan eiser het door hem betaalde griffierecht van €38 vergoedt.

Aldus gegeven door mr. E.C.G. Okhuizen, rechter, in tegenwoordigheid van M.J. Eggink, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 2 augustus 2007. .

De griffier, De rechter,

Tegen deze uitspraak staat voor belanghebbenden, behoudens het bepaalde in artikel 6:24 juncto 6:13 van de Awb, binnen 6 weken na de dag van verzending hiervan, hoger beroep open bij de Centrale Raad van Beroep, Postbus 16002, 3500 DA Utrecht.

Verzonden op: 2 augustus 2007